

Запад као земља слободе и критичких интелектуалаца

Један од кључних разлога због којих је Запад деценијама успевао да нас све убеди да управо његов модел демократије и слободе говора представља, ако не баш „најбољи политички систем“, онда свакако „најмање лош“, били су његови дисиденти, критичари и сатиричари. Нама, који на Западу нисмо живели, ниједан патетични говор или људскоправашка мантра западних апологета и политичара није била толико убедљив аргумент у прилог Запада, колико су то биле грдње, прозивке и исмевање њихових уметника, музичара и интелектуалаца који су мислили својом главом и нису се либили да гласно негодују. Оно што је интелектуалну елиту Истока, бомбардованог сопственим идеолошким мантрама и уљуљкиваног бајкама о благодатима комунизма, убедило да је „западни начин“ бољи, нису биле уске фармерке, плитки филмови и љигаве рекламе за „Кока-колу“, већ управо они који су упорно, храбро и гласно говорили да на Западу не ваља – Џон Ленон, Боб Дилан, Боб Марли. Њихова спремност да ударају по темељима сопственог друштва била је оно што је инспирисало њихове љубитеље на Истоку да то исто покушају у својим друштвима, који су сличне гласове негодовања сузбијала и кажњавала, инсистирајући да нема разлике између критике и издаје.

Наравно, како је источни идеолошки монолит трулио и губио замаха, тако је и Запад, са својом империјалистичком и неоколонијалном политиком полако попуштао под налетима своје унутрашње критике, све више губећи ореол „друштва слободе и правде“. А што је мање Америка са пријатељима наликовала идиличној слици из своје сопствене химне, то је више и „слободна критика“ њених врхунских уметника губила на оштрини, баш као што се квалитет те уметности разводњавао у плими комерцијализације, јефтине патетике и кича. Док су великани америчког рокенрола и британски панкери, када су се појавили, били пре свега иновативни и врхунски уметници, а након тога особе од интегритета и слободомислећи интелектуалци (бар Џон Ленон је, по свој прилици, због тога изгубио и главу), генерације које су их наследиле заостајале су за њима у сваком смислу, предњачећи само у дару за стицање новца и болној политичкој коректности. Оно што је шездесетих и седамдесетих била убојита „друштвена критика“, осамдесетих и деведесетих претворило се у „друштвени активизам“, изнурујуће и извештачено позирање пред камерама за рачун политичких и/или корпоративних интереса западних земаља.

Руски рок и политички ангажман

Пише: Никола Танасић
среда, 22 август 2012 16:17

Парадоксално или не, захваљујући делимично утицају истински великих и бескомпромисних уметника Запада, како је у бившем СССР копнео ауторитет партије и владајуће идеологије, а „земља једнакости и изобиља“ трулила и пропадала, то се више у њој развијала слободоумна и бунтовничка музичка и уметничка сцена, која је пред крај осамдесетих (отприлике баш онда када је обесмишљени и заглупљени западни рокенрол отворено почео да пева хвалоспеве сопственом друштву) крајње непосредно допринела коначном паду совјетског режима и задобијању слободе говора за нове генерације бунтовних Руса и осталих. У периоду краја осамдесетих и мрачних деведесетих, руска рок сцена („рок музика“ је у Русији обухватан појам који укључује најшири спектар жанрова, од кантрија, блуза и рокенрола до регеа, метала и наравно панка) израсла је у поетски и садржински најозбиљнију музичку сцену западне цивилизације, а њени главни протагонисти, попут Виктора Цоја, Бориса Гребеншчикова, Јурија Шевчука или Вјачеслава Бутусова – у врхунске уметнике који ни по чему нису заостајали за својим западним узорима. Сва озбиљност руских музичара најбоље се може осетити када се упореде химне (контра)револуције у СССР, Цојева „[Хоћу промене!](#)“ или Гребеншчиковљева „

[Воз у пламену](#)

“, са својом искреном револуционарном меланхолијом и непоколебљивом снагом, са снисходљивим и тријумфалистичким хвалоспевима западној победи у Хладном рату у песмама „

[Ветар промена](#)

“ немачке групе

The Scorpions

или „

[На Запад](#)

!“ британских

Pet Shop Boys

, које на београдским радио-станицама и данас бесомучно понављају као „класике“.

О западном лицемерју и руским панкерима

Пише: Никола Танасић
среда, 22 август 2012 16:17

